

Renée Olsthoorn

Niemand zoals Zoeë

SPORT
SCHOOL
SERIE
DEEL 2

Niemand zoals Zoë

Renée Olsthoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Sportschoolserie:

Vraag het aan Veerle

Niemand zoals Zoë

Plankgas, Sabine

Happy in de Hofstad-serie:

De Franse slag

Josefiens Zevende Hemel

Een serenade voor Gina

Zoete zomerdromen

Een melodie voor Melody

Renée Olsthoorn

Niemand zoals Zoë

Sportschool-serie – deel 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020541243
ISBN e-book 9789020541250
NUR 340

© 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

www.zomerenkeuning.nl
www.bedofroses2017.wordpress.com

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

So honey now
Take me into your loving arms
Kiss me under the light of a thousand stars
Place your head on my beating heart
I'm thinking out loud
Maybe we found love right where we are

Ed Sheeran - *Thinking Out Loud* (2014)

Hoofdstuk 1

‘Wat kan ik voor jullie doen?’ vraagt de jonge vrouw achter de toonbank van de kapsalon vriendelijk.

‘We hebben een afspraak,’ antwoordt Zoë. ‘Niet voor een knipbeurt maar voor een vlechtbeurt.’

‘Ah, prima. Even kijken.’ De vrouw bladert in het afsprakenboek. ‘Zoë en Philomena van Zwieren?’

‘Ja.’

‘Perfect, ik zie het al. Cornrows. Hebben jullie het al eerder laten doen?’

‘Ja hoor, we weten wat ons te wachten staat,’ antwoordt Zoë lachend.

Philomena knikt enthousiast.

‘Mooi. Jullie weten dus dat het vlechten van cornrows met extensions een lange zit wordt. Ik wijs jullie je plek, kom maar mee.’

Zoë en Philomena hebben een heel goede reden om bij de kapper te zijn. Ze willen perfect gekapt en gekleed verschijnen op de bruiloft van Zoës sportschoolvriendin Veerle Valentijn en haar Franse lief Bertrand Beauvais. Aanstaande zaterdag om drie uur geven ze elkaar hun jawoord in Paviljoen De Witte op Scheveningen. En... Philomena is samen met Bertrands dochter Paulette bruidsmeisje. Uiteraard heeft het stel Zoë gevraagd om hun trouwambtenaar te zijn. Spannend, leuk en een hele eer, vindt ze.

Zoë is BABS, buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand. Een mond vol, vandaar de veel eenvoudiger naam ‘trouwambtenaar’.

Ze mag bruidsparen in Den Haag op elke gewenste locatie in de echt verbinden en dat doet ze met heel veel plezier.

Inmiddels zitten Zoë en Philomena naast elkaar op de plek die hun door de gastvrouw is aangewezen en ze zetten zich schrap voor een lange zit.

‘Zijn jullie je er klaar voor?’ vraagt de kapster glimlachend.

‘Zeker weten,’ antwoorden moeder en dochter in koor.

‘Daar gaan we dan. Jullie kennen het klappen van de zweep al, dus hoef ik jullie niet uit te leggen hoe het een en ander in zijn werk gaat.’

‘Ik vind het zó ontzettend knap hoe je het doet. Heb je er een speciale opleiding voor gehad?’ vraagt Zoë, terwijl de kapster met vaardige handen haar haren begint te bewerken.

‘Nee hoor, dat niet, ik heb het mezelf geleerd. Van kleins af aan vond ik het heerlijk om aan haar te prutsen. Eerst vooral bij mezelf, later bij vriendinnetjes.’

‘Ik kan er zelf echt helemaal niks van. Het wordt altijd een rommeltje. Ik laat het dus liever aan jullie over.’

‘Dank je wel, Zoë. We gaan ons best doen.’

Zoë ziet via de spiegel het opgetogen gezicht van haar dochter Philomena. Wat is ze toch mooi, met haar koffiekleurige huid en haar vaders zilvergrijs-groene ogen, die afhankelijk van het licht van tint veranderen.

Haar dochter is brugpieper en prepuber van twaalf jaar en ze vindt bijna alles stom. Zoë en zij hebben nogal eens woordenwisselingen. Ze schaamt zich voor haar moeder, precies zoals dat hoort op haar leeftijd. Philomena schrijft haar voortdurend de wet voor. Dit mag niet, dat mag wel. Als er klasgenoten over de vloer komen, moet ze zich zo min mogelijk met hen bemoeien en vooral geen ‘stomme’ vragen stellen, zoals ‘Hoe gaat het op school?’ of ‘Hoe laat moet jij van een feestje thuiskomen?’

Kortom, ze moet een low profile houden.

In de supermarkt mag ze niet meebewegen op de muziek en

een liedje op straat zingen is al helemaal uit den boze. ‘Ma-ham, niet doe-hoen,’ krijgt ze dan te horen. ‘Sorry, schat,’ is steevast Zoës reactie. Nou ja, ze is in ieder geval goed genoeg om Philomena’s vriendinnen van fris en chips te voorzien. Daarop krijgt ze nooit commentaar. Glimlachend schudt Zoë onwillekeurig haar hoofd. Ze ziet er de humor wel van in.

‘Wel stil blijven zitten, Zoë. Nog even geduld,’ zegt de kapster. ‘We zijn er bijna.’

Zoë slaakt een tevreden zucht. ‘Wat schitterend weer.’

‘Mam, dit is zó vet! Dank je wel!’ zegt Philomena met stralende ogen tegen de kapster die haar haardos onder handen heeft genomen.

‘Blij dat je tevreden bent.’ De kapster kijkt haar via de spiegel glimlachend aan. ‘Het staat je supergoed.’

Als Zoë heeft afgerekend nemen moeder en dochter opgetogen afscheid van de kapsalon. Zoë heeft de neiging om huppelend van blijdschap naar huis te gaan. Maar dat mag natuurlijk niet van Philomena, dus houdt ze zich in.

Ze kijkt enorm uit naar de trouwdag van Veerle en Bertrand. Ze werkt hard aan haar speech. Veerle Valentijn is een van haar besties, dus moet die speech wel heel bijzonder worden. Hij is in grote lijnen af en ze heeft nog twee dagen de tijd om de puntjes op de i te zetten. Het is voor het eerst dat ze vrienden trouwt en dat is best wel een reden om een beetje zenuwachtig te zijn. Maar ze vertrouwt op haar kennis en ervaring.

Hoewel ze trouwambtenaar is en de mensen die ze trouwt alle geluk van de wereld toewenst, kan ze zich niet voorstellen dat ze zelf ooit nog gelukkig wordt met een man. Ze is al acht jaar alleenstaande moeder en is, naast haar werk, volledig gefocust op Philomena.

Inwendig slaakt ze een zucht. Jeremy en zij waren jong en dom. Hij kwam van een andere school bij haar in de eindexamenklas van het vwo, en de vonk sloeg onmiddellijk over. Hij beschermde haar tegen pestkoppen, en als knapste én slimste jongen van de klas genoot hij

veel gezag. In die tijd keek ze huizenhoog tegen hem op: haar blonde ridder op het witte paard, haar rots in de branding. De pestkoppen, die er niets van begrepen wat hij in haar zag, hadden het nakijken.

En toen... Ach, zo'n eerste keer, daar raak je toch zeker niet zwanger van?

Wel dus.

Jeremy moest niets van een kind weten en trouwen wilde hij al helemaal niet. Hij zag zijn jeugd en studie in rook opgaan en drong er bij Zoë op aan het weg te laten halen, want ook haar toekomstplannen zou ze anders wel kunnen vergeten.

En ja, ze had er serieus over nagedacht. Een kind op haar leeftijd? Alsjeblieft niet! Maar toen puntje bij paaltje kwam, kon ze het niet over haar hart verkrijgen. Zij was zelf afgestaan door haar Zuid-Afrikaanse biologische ouders, dat zou zij nooit met haar eigen kindje kunnen doen. Gewoon ervoor gaan, dacht ze. Overigens wel pas na nachtenlang wakker gelegen te hebben.

Ze moet er werkelijk niet aan denken dat ze haar dochter niet zou hebben gehad. Ook al kan Philomena de laatste tijd een klein monster zijn, Zoës hart loopt over van liefde en trots terwijl ze haar van opzij bekijkt.

Als ze thuis zijn, is het de hoogste tijd voor Philomena om haar huiswerk te maken en voor Zoë om aan het eten te beginnen. Haar dochter houdt eigenlijk alleen van pasta, pizza en patat. Gelukkig kun je met pasta eindeloos variëren, dus zorgt Zoë ervoor dat de pastagerechten altijd vergezeld gaan van verse groenten. Pizza of patat wisselt ze om de zaterdag af. Anders dan zij heeft Philomena geen aanleg om aan te komen. Gelukkig maar. Zoë vindt zichzelf een tikkeltje te mollig, maar probeert haar gewicht binnen de perken te houden door veel te sporten. Wat kan zij er nou aan doen dat ze van lekker eten houdt?

Ze haalt haar schouders op en giet een scheut olijfolie in de koe-

kenpan om er stukjes kip in te bakken voor de romige pasta die ze van plan is om vanavond op tafel te zetten.

Fuck it.

Hoofdstuk 2

Hm. Is het nou echt zo erg, of valt het eigenlijk wel mee?

Gaat ze de zombies, haar zumbavriendinnen van de sportschool, nu eindelijk gelijk geven? Ze is net thuis van sportschool Fit 'n Flashy en staat op het punt onder de douche te stappen. Ze mag dan een ietwat welvend buikje hebben en beha cup E, ze heeft een fraaie taille en slanke benen, iets waar ze eigenlijk best trots op is. Haar zumbavriendinnen vinden haar figuur juist mooi, het doet hen denken aan zo'n jarenvijftigpin-up.

'Je zou ze de kost moeten geven die een moord zouden doen voor jouw borsten,' zei Peggy. 'De implantaten zijn niet aan te slepen, plastisch chirurgen hebben er een dagtaak aan.'

Zoë grinnikt als ze eraan terugdenkt. Dat mag dan zo zijn, toch zou ze geen nee zeggen tegen een wat atletischer figuur. Een figuur zoals dat van Veerle Valentijn bijvoorbeeld.

Haar vriendinnen noemen haar figuur wulps. Wulps! Dat vond Jeremy ook, maar blijkbaar niet wulps genoeg om haar trouw te blijven.

Ooit vond hij haar het mooiste meisje van de klas, en ze geloofde hem. Nou, als ze ooit wordt gevraagd voor het programma dat die naam draagt, zou ze het een en ander aan ellende kunnen vertellen.

Jeremy en zij waren allebei zeventien jaar en ze dook zonder ook maar een moment te aarzelen met hem het bed in. Nou ja, bed... een verscholen duinpan in Meijendel. Waarom zo spontaan, zo impulsief, zo zonder nadenken? Gewoon, ze was smoorverliefd op de knapste

jongen van de klas, de hormonen gierden door haar lichaam én ze had niet achter willen blijven bij haar vriendinnen die opschepten over het feit dat ze geen maagd meer waren.

Maar na anderhalve maand wist ze dat zich een ramp had voltrokken: na de eerste de beste keer seks met hem bleek ze zwanger te zijn.

Haar moeder was in alle staten geweest. Hoe moest het nu met school en met haar voorgenomen vervolgstudie?

School bleek geen probleem, haar mentor had er niet aan moeten denken zo'n goede leerling vlak voor haar eindexamen weg te moeten sturen. Dus had hij ervoor gezorgd dat ze kon blijven. Gelukkig presteerde ze ook prima met een baby in haar buik.

En Jeremy? Na een hoop geruzie en gejammer had hij zijn verantwoordelijkheid genomen. Hij was bij haar en haar moeder ingetrokken in hun kleine villa in de chique Scheveningse wijk Belgisch Park, waar Zoë tot op de dag van vandaag met Philomena woont. Agnes, haar moeder, had er na haar echtscheiding van Egbert mogen blijven wonen. Zij woont op de begane grond en het jonge gezin op de eerste verdieping en de zolder.

Het ging een paar jaar goed. Jeremy was dol op haar en op hun dochtertje en dat zei hij elke dag wel een keertje.

Maar op de avond voordat hun partnerschap officieel geregistreerd zou worden, was hij vreemdgegaan. Niet zomaar vreemdgegaan, nee, hij was het bed in gedoken met een oud-klasgenootje van haar, dat ze op een middag in een horecatent op Het Plein tegen het lijf waren gelopen. Janneloes van der Keuken, *of all people!* Nota bene haar kwelgeest op school. De bitch die haar iedere dag opnieuw het leven zuur had gemaakt samen met haar meelopers van vriendinnen.

Vanaf het moment dat ze elkaar tegenkwamen deed ze alsof ze de beste vriendinnen waren geweest. Tss. Niets was minder waar.

Tot Zoë's ergernis had ze onmiddellijk de aandacht van Jeremy weten vast te houden met haar vleierende geklep. Ze had openlijk met hem zitten flirten, daarbij voortdurend naar hem voorover hangend

om hem schaamteloos haar neptieten te tonen. Alles was fake aan die chick: haar platinablonde haren, haar valse wimpers, haar belachelijk lange gelnagels en vooral haar maniertjes.

Zoë kan nog kwaad worden als ze eraan denkt, ook al is het alweer jaren geleden. Philomena was in die tijd nog maar een kleuter.

Helaas bleek Jeremy, zoals zoveel mannen, met één vinger te lijmen en had hij diezelfde avond in het geniep met haar afgesproken. En dat terwijl hij wist wat voor een loeder dat mens in werkelijkheid was, en ja, ondanks het feit dat zij op school zo onder dat mens had geleden.

Hoe ze wist dat hij een afspraakje met haar had? Toen hij met een smoes de deur uit was gegaan, bleek dat de sukkel zijn telefoon in de slaapkamer had laten liggen met het sms'je leesbaar op het scherm.

Ongevoelig voor zijn smeebeden om vergiffenis had ze hem, nadat ze een nacht lang had liggen huilen en geen tranen meer overhad, zijn biesen laten pakken. Doordat hij het tot overmaat van ramp 'maar' een onenightstand had genoemd, omdat Janneloes van der Keuken helemaal geen zin had gehad in meer, was ze nog kwader geworden.

Als een geslagen hond was hij vertrokken. Met kleine Philomena in haar armen had Zoë hem in de deuropening verdrietig nagekeken. Haar even verdrietige moeder had achter haar gestaan en een troostende hand op haar schouder gelegd. Heel toepasselijk klonk op de achtergrond Disappear van Beyoncé: *And then you disappear. Disappear, disappear, disappear...*

Op dat moment had ze zich voorgenomen om nooit meer, echt nooit meer te vallen voor een man. Ze zou alleen nog voor haar dochter leven.

Jeremy was bij zijn ouders ingetrokken, die het ook verschrikkelijk vonden. Ook zij waren dol op Philomena en konden hun zoon zijn overspel maar moeilijk vergeven.

Maar dankzij de inspanningen van zijn ouders en Zoës moeder

werd de ruzie ten slotte bijgelegd en kwam er een omgangsregeling tot stand.

Zoë wilde hem niet meer terug, ze kon niet meer van hem houden, maar gaandeweg konden ze weer normaal door één deur, en met Philomena kreeg hij opnieuw een liefdevolle vader-dochterrelatie.

Haar moeder was de enige die haar echt goed begreep. Geen wonder, zij had iets vergelijkbaars met haar ex-man meegemaakt.

‘Stop!’ zegt Zoë hardop tegen zichzelf. Ze heeft geen zin in onaangename herinneringen. Haar telefoon rinkelt. Ze draait snel de kranen van de douche dicht. Mooi dat ze er nog net niet onder stond, want het is Veerle en die wil ze onder deze omstandigheden zeker niet laten wachten.

‘Hi, Veertje. Hoe gaat het? Gieren de zenuwen al door je lijf?’

‘Praat me er niet van,’ antwoordt de aanstaande bruid. ‘Zodra ik aan zaterdag denk doe ik het bijna in mijn broek van angst.’

‘En dat zegt iemand die het normaal vindt om aan een groep van dertig, veertig mensen zumbales te geven! Het wordt een superbruidloft, en wat zal je er prachtig uitzien in Abina’s creatie.’

‘Laten we het hopen. Bertrand wordt een beetje gestoord van mijn hectische gedrag. Ik loop constant handenwringend te ijsberen,’ zegt ze nerveus giechelend. ‘Maar ik kan het niet helpen, ik ben zo bang dat alles in het honderd loopt. Bertrands idee was achteraf bezien beter geweest: het klein houden. Gewoon een intiem dinertje met een paar goede vrienden.’

‘Een beetje laat om daar nog over in te zitten, *chica*,’ zegt Zoë lachend. ‘Bovendien hebben jullie daarvoor veel te veel vrienden, goede bekenden en collega’s. Hoe zou je hebben moeten kiezen? Probeer te relaxen en juist voorpret te hebben in plaats van de *bridezilla* uit te hangen.’

‘*Bridezilla!* Zo noemde Bertrand me ook al. We kregen er bijna een fikse ruzie door.’

Nu moeten de meiden allebei lachen.

‘Je hebt gelijk, ik stel me aan als een idioot. Alles loopt tot nu toe op rolletjes. En het belangrijkste heb ik ondertussen thuis: de bruidsjurk. Het is een droom! Zo mooi. Ik houd hem lekker geheim voor Bertrand.’

‘Aan mij en Philo zal het niet liggen,’ zegt Zoë. ‘Vandaag halen we ook onze jurken bij Abina op. Ze zijn móóí! Philo en ik zijn er helemaal weg van. Gisteren hebben we ons haar laten doen. Echt cool!’

‘O, dat wil ik zien! Klik je cameraatje eens aan!’

‘Nee joh, ik ben helemaal bloot. Net voordat jij belde maakte ik aanstalten om onder de douche te stappen.’

‘Preutse muts!’ zegt Veerle lachend. ‘De kapster en visagiste komen zaterdagochtend. Duim voor mooi weer! Het is wel voorspeld, maar het zou me niks verbazen als het regent dat het giet.’

‘Hou op, doemdenker. Nogmaals, relax. We gaan er met z’n allen een mooie dag van maken, oké? *Rain or shine!*’

‘Tuurlijk, tuurlijk. Kan niet wachten om jouw speech te horen.’

‘Daarvoor zal je echt nog wat geduld moeten oefenen,’ zegt Zoë grinnikend. ‘Maar, lieverd, ik moet nu echt douchen, want anders krijg ik het zweet van een uurtje spinnen niet meer weggewassen.’

‘Oké,’ zegt Veerle lachend. ‘Dat kunnen we niet hebben. Tot zaterdag!’

‘Tot zaterdag. *Keep cool, babe!*’

Als ze de verbinding verbroken hebben, draait Zoë hoofdschuddend om Veerles zenuwtjes de kranen van de douche weer open, en even later laat ze het warme water weldadig over haar lichaam stromen. Vandaag heeft ze bij Fit ’n Flashy voor het eerst een spinningles gedaan. Aanvankelijk kreeg ze de trappers nauwelijks in beweging. Puffend en steunend werkte ze zich in het zweet, maar hoe ze ook haar best deed, er gebeurde weinig.

Een medespinner had haar er vervolgens op attent gemaakt dat de fiets waarschijnlijk te zwaar was afgesteld. Wist zij veel!

Toen hij haar glimlachend vroeg of ze het misschien voor het eerst deed, en zij daar bevestigend op had geantwoord, was hij haar heel behulpzaam geweest. Hij had de fiets afgesteld op een zwaarte die zij aankon en had haar – naar haar idee – best wel een veelbetekenend knipoogje gegeven. Met als gevolg... dat ze het sindsdien heel warm vanbinnen krijgt zodra ze aan hem denkt, want hij was *very, very easy on the eye!* Een hoofd vol donkerblonde krullen die bijna tot aan zijn schouders kwamen en blauwe ogen die haar aan de azuurblauwe kleur van de Middellandse Zee deden denken. Om nog maar te zwijgen over zijn afgetrainde lichaam. Type *surf dude*, zeg maar. Opnieuw wordt ze helemaal warm vanbinnen. Ze ziet hem opeens voor zich in een wetsuit op een surfplank met wapperende haren in de branding. En dat terwijl ze niet eens weet of hij überhaupt aan surfen doet! Maar het beeld is in ieder geval heel sexy.

Ze heeft geen idee hoe hij heet, ze had hem ook nog niet eerder bij Fit 'n Flashy gezien, dus noemt ze hem vanwege zijn hulpvaardigheid 'spindokter', maar ze zou best zijn naam willen weten. Als het even kan hoopt ze volgende week op dezelfde dag en hetzelfde tijdstip weer te kunnen spinnen. Stiekem hoopt ze dat hij er dan ook weer is. Wie weet durft ze zich dan gewoon voor te stellen.

Raar eigenlijk dat haar gedachten opeens zo beheerst worden door een man die ze nog geen kwartier heeft meegemaakt. Sterker nog, dat ze over hem fantaseert. Ze weet niets van hem, behalve dan dat hij héél knap is, haar geholpen heeft met de spinningfiets en haar een knipoog heeft gegeven. Misschien is hij wel getrouwd. Niet dat hij een trouwring draagt. Nee, dat zou haar meteen zijn opgevallen. Beroepsdeformatie? Of gewoon nieuwsgierigheid? Waarschijnlijk dat laatste. Misschien beide.

Terwijl ze zich lekker inzeept met Sakura van Rituals, het heerlijk geurende doucheschuim dat ze voor Moederdag van Philomena heeft gekregen, moet ze giechelen om haar puberale gedachten. Om allerlei zwaarwegende redenen, waarvan de ontrouw van Jeremy er

een is, wil Zoë zich niet meer binden, kan ze zich niet meer binden. Nooit meer. Tenminste... dat had ze zich na Jeremy's vertrek plechtig voorgenomen. En dan nu opeens interesse in een man? Een man achternalopen zelfs? Hem weer willen zien? Kom op, zeg! *No way!*